

REZISTENȚA LA ANTIMICROBIENE ȘI FACTORII DE PATOGENITATE AI TULPINILOR CLINICE DE *STAPHYLOCOCCUS* SPP.

Mihail RULEVSCHI, Dmitri IUNAC, Greta BĂLAN

Universitatea de Stat de Medicină și Farmacie „Nicolae Testemițanu”, Chișinău, Republica Moldova

Autor corespondent: Mihail Rulevschi, e-mail: rulevskimihai90@gmail.com

Cuvinte-cheie:

Staphylococcus spp., rezistența la antimicrobiene, factori de patogenitate.

Introducere. Tulpinile de *Staphylococcus* spp. izolate din secțiile de terapie intensivă și din hemocultură sunt din ce în ce mai rezistente la un număr mare de agenți antimicrobieni. În mod inevitabil, acest fenomen a dus la ineficiența mai multor antimicrobiene, ceea ce pune viața pacienților în pericol. *S. aureus* este agentul patogen care trezește cele mai mari îngrijorări din cauza virulenței intrinseci, a capacității de a provoca o gamă variată de infecții și de a se adapta la diferite condiții de mediu. Mortalitatea prin bacteriemie cu *S. aureus* este în jur de 20–40%, în ciuda disponibilității antimicrobiene eficiente. Persistența microorganismelor este determinată de mulți factori care inactivează mecanismele antimicrobiene ale sistemului imun. De aceea, este binevenită studierea factorilor de patogenitate ai microorganismelor, de a căror manifestare depinde rata de eliminare a acestora din focar și prognosticul bolii.

Scop. Evaluarea rezistenței la antimicrobiene și a factorilor de patogenitate ai tulpinilor clinice de *Staphylococcus* spp.

Material și metode. Studiul a fost efectuat pe 102 tulpini de *Staphylococcus* spp. izolate din infecții invazive în culturi pure și ulterior identificate prin metode microbiologice clasice și sistemul Vitek2 Compact (BioMerieux). Testarea sensibilității la antimicrobiene și a capacității de formare a biofilmului a fost efectuată cu ajutorul metodei discdifuzimetrică Kirby-Bauer și, respectiv, a testului cantitativ de aderență. Activitatea antilizozim a fost determinată după metoda descrisă de Gordina E. și coaut, iar activitatea anticomplementară – după metoda descrisă de Bukharin O. și coaut.

Rezultate. 74 (72,5%) de tulpini de *Staphylococcus* spp. izolate din infecțiile invazive au fost polirezistente la antibiotice, 41 (40,2%) – metilicin rezistente (MRS), 19 (15,8%) – pozitive prin testul D, iar 76 (75,5%) au produs biofilme. Tulpinile de stafilococi au prezentat sensibilitate mai înaltă la vancomicină (100%) și la linezolid (90,6%). Rată mai mare de rezistență inductibilă la clindamicină a fost observată printre tulpinile MRS, în comparație cu cele sensibile la metilicină. Similar, rate mai mari de polirezistență și rezistență la metilicină au fost înregistrate printre tulpinile producătoare de biofilm, în comparație cu tulpinile care nu produc biofilm. Activitatea antilizozim și anticomplementară a fost pusă în evidență la 83,3% dintre tulpini și la 69,6%, respectiv.

Concluzii. Pentru un management eficient al infecțiilor provocate de stafilococi este important de a include în diagnosticul de laborator de rutină testul D pentru detectarea rezistenței inductibile la clindamicină. Vancomicina și linezolidul pot fi indicate în tratamentul empiric al infecțiilor severe cauzate de *Staphylococcus* spp. Cunoașterea factorilor de persistență a *Staphylococcus* spp va permite utilizarea lor în calitate de țintă de atac la selectarea preparatelor antimicrobiene.

Studiul este realizat în cadrul proiectului JPIAMR „Phage treatment and wetland technology as intervention strategy to prevent dissemination of antibiotic resistance in surface waters”; (PhageLand), cifrul proiectului 22.80013.8007.1M.